

Könyörgések

A szeretleken azt értem, hogy hiányzol akkor is, ha itt vagy.

Elmondhatom mindenkinek, nem mondom hát senkinek,
elmondhatom mindenkinek, elmondom hát a semminek;
Egyszer el akarok menni hozzád, hogy leülhessek a földre,
s te mellém kuporodva, beszéljünk a csöndbe.
Hogy legyünk mindig ennyire hevesek, őszinték, toporzékolók,
sírók, nevetők, gonoszok, jók, legyünk minden, ami más, különcök.
S úgy szeress, mintha állandóan két karodban lennék,
s fogyjunk el az ölelésben, csak ennyit kérnék.
Legyünk rímtelen versek, ellentétek egy sorban,
legyünk egymás hasonlatai, gondolatjelek a mondatokban.
Hogy soha ne jöjjön ki a vers szótagszáma, ha rólad írok,
mert te furcsa vagy nekem, de természetes, most is örömben sírok.
S évek múlva mondjam el mindenkinek: hogy az enyém vagy!
S ordítsuk végig az utcát, hogy nem kell kéz, test, agy.
Csak a másik, s annak szava, perce, csöndje, lelke minden apró szöszönete.
Hangod mélye s magasa, s neked, csak neked szóljon arcom minden mosolya.
Így kellene, de nem lesz így ez sem, keserédes vagy nekem,
magamban sem bízek, benned hiába tudnék, természetes érzés vagy nekem:
szép, kedves, édeskés. S hiányod átjár, ha nem vagy itt,
s az érzés, hogy kimondjuk: nekem te vagy a kincs.
S naponta felmordul a kérdés bennem: Szeretsz-e?
S ha igen, egymásra várunk kellene?
Elmondtam a semminek, milyen volt, és lenne, hogy értse meg,
hogy az üres ízek ideje itt, csak hallgassa meg.
Leírtam a papírnak, mert az felfogja,
megérti, meghallgatja, megtartja.
S neked, hogy te is ugyanezt tedd, s ne tarts önzőnek,
s ha úgy érzed te is: mond el a semminek.
S ha könnyeim nem bírják már, mert félek a jövőtől,
légy te az, kinek árnyéka megvéd, s megtanít a jelenben élni.
Elmondhatom mindenkinek, nem mondom hát senkinek,
elmondhatom mindenkinek, elmondom hát a semminek: *Szeretlek.* [Bari Fatima](#)